

Koos van den Hoek bezorgt elke week de Rijswijkse krant

Elke woensdagochtend rond half 11 levert het busje van de drukkerij stapels Rijswijkse kranten af. Dan heeft Koos van den Hoek zijn fiets al tegen het tuinmuurtje klaar staan. Hij vouwt de eerste tientallen kranten dubbel in zijn fietstassen. En dan gaat hij op pad.

‘Rijk word je er niet van. Maar je bent lekker buiten. Je maakt nog eens een praatje met wijkbewoners.’ Alle Leeuwendalers kennen Koos en (bijna allemaal) ook zijn vrouw. Toen ze nog jonger en fitter was, gingen ze vaak samen op pad. ‘Ze vond het gezellig om samen de kranten te bezorgen. Er waren altijd wel mensen die je staande hielden en vroegen hoe het ermee ging. Dat schoot soms niet zo op!’ vertelt hij vertederd.

In september 2015 overleed ze. Als je 50 jaar samen bent, is het gemis heel groot... En is het thuis erg stil. Ook om die reden loopt en fietst hij nog steeds zijn wekelijkse krantenrondes.

Taptoe

Hij komt uit een groot Haags gezin. Zij had wortels in de Iraanse stad Isfahan. Met haar ouders belandde ze in Indonesië, overleefde het Jap-

penkamp. 'Ja ze heeft veel meegemaakt.' Via Maastricht kwam ze uiteindelijk in Delft te wonen. Tijdens de Taptoe in Delft liepen ze elkaar tegen het lijf. Zij was er met haar moeder, hij met een groep vrienden. Zo werden Hortensia (Stans) en Cornelis (Koos) een paar. Ze kochten een huisje midden in het Haagse Transvaalkwartier.

Later verhuisden ze naar Rijswijk, naar een etage in de Catterwijkstraat. Hun zontje André was vanaf de geboorte ziekelijk en de woningen waren gehorig. Dat was 27 jaar geleden een belangrijke reden om naar de rustige Hoornbruglaan te verhuizen. 'Mensen gaan hier prettig met elkaar om, er is nooit ruzie, iedereen groet elkaar. Maar mensen zijn óók onachtzaam, vergeetachtig.' Hij zegt het bestraffend. 'Dan laten ze een deur of raam openstaan. Of laten een touwtje uit de brievenbus hangen.'

Suppoost in het Mauritshuis

Koos begon op z'n 14e als loopjongen bij een bakker in de Archipelbuurt waar hij op z'n bakfiets broden bij de ambassades in de stad afleverde. Later leerde hij bij een zilversmid hoe hij moest slijpen, poetsen, lepeltjes maken, theepotten opschuren. Bijna 25 jaar was hij in dienst bij een firma in schoolbenodigdheden. Tot het bedrijf failliet ging. Daarna ging hij heel ergens anders aan de slag. Hij haalt een speciale krantenbijlage over het

Mauritshuis tevoorschijn en wijst op afbeeldingen van de topstukken: de Stier van Paulus Potter, het Puttertje van Carel Fabricius. 'Daar liep ik dagelijks tussen!' Want tot aan zijn pensioen werkte Koos 20 jaar als suppoost in het museum. Waar hij geregeld bekende gezichten tussen de bezoekers trof. Wijkgenoten, die op hun beurt verrast waren om hém daar te zien.

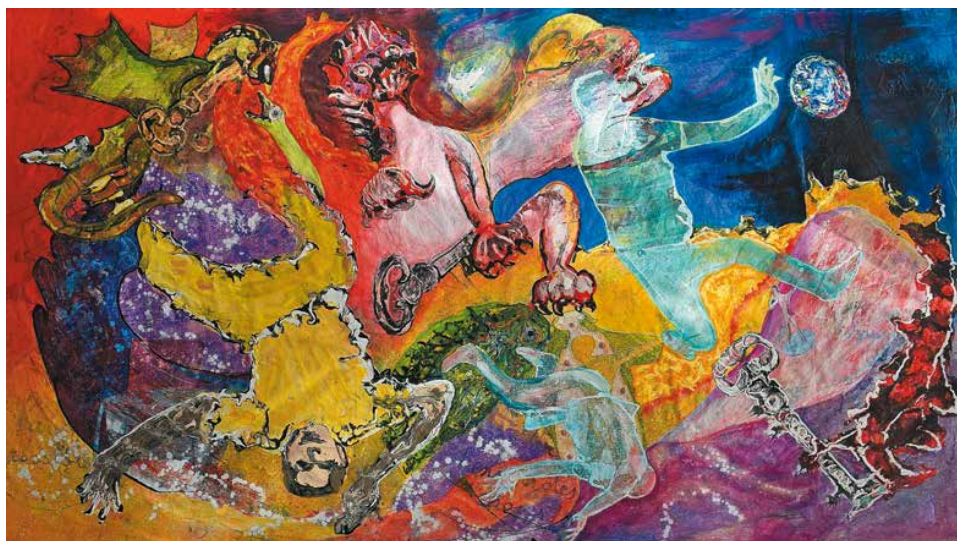
Weet u iemand?

Het is een grijze februaridag. Buiten schemert het. 'Kijk, dit is de rouwadvertentie die de Rijswijkse krant bij het overlijden van mijn vrouw publiceerde. Met daarbij die foto waar we alle drie op staan: Stans, André en ik.' Ja, zijn zoon maakt het goed. Hij woont in een appartement in de Berkenhof, een woonzorgcentrum bij het station. Vaak trekken vader en zoon er samen - op de fiets - op uit, naar zee of naar een bingo. Hij pluis de agenda's in de lokale kranten na of er ergens iets leuks te doen valt. Hier thuis kijken ze graag DVD's. André is namelijk gek op muziek. In de hoeken staan hoge stapels opgetast. 'André is mijn enig erfgenaam. Als ik er niet meer ben, is de opbrengst van mijn huis en spullen voor hem. Maar het moet allemaal wel netjes geregeld worden. Dus, als u iemand weet...?'

Barbara Schilperoord

De schilderijen van Chérif Bélibel

Technische tekeningen in één oogopslag kunnen lezen en beoordelen. Dat hoorde bij het dagelijks werk van Chérif Bélibel. Rond 2000 ontdekte hij het creatieve tekenen. Tijdens Kunst ter Plekke exposeert hij kleurrijke, expressieve schilderijen van eigen hand in de Compagnie.

De Franse docteur en *mécanique des fluides* ging ruim dertig jaar geleden aan het werk bij het Europees Octrooibureau. Samen met zijn vrouw Corinne verhuisde hij naar Nederland. ‘Het lag in de bedoeling om hier maar een paar jaar te blijven, maar dat liep dus anders...,’ vertellen ze aan de keukentafel in hun huis aan de Nasaukade. We snoepen van het exotische gebak van ‘Poppies & Pastries’, de banketbakkerij met een Antilliaanse twist aan de Rijswijkseweg. Het leven in Nederland beviel wel, hun beide kinderen zijn hier geboren en getogen.

Atelier op zolder

De actieve Kunst Club van het Octrooibureau organiseerde cursussen voor geïnteresseerde

collega’s. Dat leek Chérif weer eens wat anders. Hij begon met modeltekenen, leerde steeds meer over de verschillende technieken, volgde ook cursussen bij *Amateurpalet* en ging in de loop der jaren steeds vrijer werken. Op hun huis lieten ze een zolderverdieping bouwen waar hij een eigen atelier inrichtte. Inmiddels is hij met pensioen en heeft dus alle tijd voor zijn liefhebberij. ‘Het leuke is dat ik een idee steeds makkelijker in een schilderij kan omzetten. En dan bij voorkeur op groot formaat. Op een kleiner vlak voel ik me snel beperkt.’

De beelden van Corrie van den Bos

Iets maken, iets creëren. Het maakt niet uit wát: boeketten, kleding, een lekkere appeltaart.' Dat vond en vindt Corrie van den Bos altijd leuk om te doen. Zodoende deed ze een bloemistenopleiding en de modevakschool. Na een workshop steenbewerken volgden vele andere. In de kas van hun volkstuin aan het Lommerrijck staat haar werkbank.

Daar kan ze vrijelijk hakken, raspen, vijlen, schuren en polijsten. De ruwe steen steeds fijner bewerken tot uiteindelijk de gewenste vorm en gladheid ontstaat. Vanuit het idee om grotere stukken eerst in het klein te maken, volgde ze een boetseercursus. 'Maar dat bleek zo leuk dat ik prompt ook keramiek ging maken.' Momenteel werkt ze aan een groep scharrelende kipjes, die na het bakken en een laagje brons patineer zo'n matte blauw groene glans krijgen.

Vroegere slagerij

Tijdens Kunst ter Plekke exposeert ze samen met schilderes, schoonzus en naamgenote (die inderdaad óók Corrie van den Bos heet!). Bezoekers zijn van harte welkom in het woonhuis annex atelier - de vroegere slagerij langs de Leeuwendaallaan/hoek Regenteselaan - waar man Andre eerder zijn fotostudio had. En misschien speelt zoonlief zelfs nog piano.

Barbara Schilperoord

Straattaferelen

‘Het lijkt hier wel een afwerkplek,’ bromde de wijkgenoot-met-hondje die ik geregeld tegenkom als ik het ochtendrondje met m’n eigen hondje loop. Vaak staan we dan even stil en maken een praatje. Dat geeft de hondjes de gelegenheid om elkaar te begroeten en te besnuffelen. Hondenbezitters kennen het ritueel.

Zijn constatering was het gevolg van de observaties die ik ook regelmatig doe. Want wie er - soms nog wat slaperig - het eerste ommetje van de dag met z’n huisdier maakt, kan het niet ontgaan. Ook wie er fris gedoucht en keurig gekleed zijn of haar auto parkeert om in het bedrijfsverzamelgebouw aan de werkdag te beginnen, treft er de stille getuigen aan van een ander soort werkplek. Langs het trottoir van de Geestbrugkade, ter hoogte van het architectenbureau en de Compagnie kun je ‘s morgens namelijk van alles aantreffen. Kapotte bierflesjes. Gedeukte Red Bull-blikjes. Lege plastic weed-zakjes. En gebruikte condooms. De een preferereert blijkbaar een lekker pilsje, de ander een oppepper, een volgende wil liever relaxen. Al dan niet in combinatie met een snelle-wip-in-de-auto. (Voor zover dat dan daarna nog lukt...) Dit deel van de kade leidt ‘s nachts een heel eigen leven. Daarvoor is tegenwoordig plek zat. Dankzij het nieuwe parkeerbeleid staan hier ‘s avonds laat nog vele plekken leeg. En omdat de kantoren ‘s nachts dicht zijn, kun je er onbespied je gang gaan.

Maar nu lag er iets op straat wat de wijkgenoot-met-zijn-hondje nog nooit eerder had gezien. Hij wees me op een hoopje glimmende capsules. ‘Distikstofmonoxide,’ zei hij. Ik keek niet-begrijpend. ‘Oftewel lachgas,’ verklaarde hij nader. Er ging me iets dagen. Over de hallucinerende effecten van dit middel had ik wel eens iets gelezen. Lachgas wordt gebruikt als verdovingsmiddel bij operaties. Maar dus ook als roesmiddel op feestjes. Omdat je het niet puur kunt inademen – dan bevrozen je lippen, spuit je het in een

ballon. Waarop je vervolgens langzaam in- en uitademt in die ballon. Het effect schijnt direct merkbaar te zijn maar is ook weer snel verdwenen. Zou dat verklaren waarom er wel een stuk of 8 lagen? Hoewel je er geestelijk verslaafd aan kan raken en er onvruchtbaar van kan worden, is het niet verboden. Het gebruiken van lachgas is namelijk gewoon geregeld via de Warenwet. Want eigenlijk zijn die lachgascapsules bedoeld voor slagroomspuiten. Zodat je ze gewoon bij Blokker kunt kopen of bestellen...

‘Het moet niet gekker worden,’ vond de wijkgenoot-met-hondje. ‘Maar, ach,’ vervolgde hij met een knipoog, ‘Gelukkig gebeuren dit soort dingen niet in ons keurige Rijswijk. Want de straat is eigendom van de gemeente Den Haag. En daar hebben we niks mee te maken...’ En onze hondjes en wij vervolgden ieder onze weg. .

Barbara Schilperoord

Barbara en Fennah